

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 306/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Sociálnej poisťovne, ústredie, 29. augusta 8 a 10, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VI/1 Pz 757/12 a jej oznámením z 3. januára 2013 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 320/2011 a jeho uznesením z 29. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Sociálnej poisťovne, ústredie, o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2013 doručená sťažnosť Sociálnej poisťovne, ústredie, 29. augusta 8 a 10, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom

pod sp. zn. VI/1 Pz 757/12 a jej oznámením z 3. januára 2013 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 320/2011 a jeho uznesením z 29. novembra 2011.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Dňa 28. marca 2003 bola žalobcovi daná výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Žalobca podal žalobu o neplatnosť výpovede. Okresný súd Lučenec (OS LC) rozsudkom č. k. 6 C/122/2003 zo dňa 14. novembra 2008 rozhodol, že výpoveď je neplatná. Proti rozsudku podala Sociálna poisťovňa odvolanie. KS BB rozsudkom č. k. 17 Co 344/2008 zo dňa 25. marca 2009 zmenil rozsudok OS LC tak, že žalobu zamietla. Žalobca podal dovolanie. Uznesením č. k. 5Cdo 42/2010 zo dňa 9. júna 2010 Najvyšší súd Slovenskej republiky (NS SR) zrušil rozsudok KS BB a vec vrátil na ďalšie konanie. KS BB potvrdil rozsudok OS LC č. k. 6 C/122/2003, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. apríla 2011, tak že výpoveď je neplatná. V súvislosti s výpoveďou z pracovného pomeru podal žalobca aj žaloby o náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru č. k. 17 C/55/2004 a o náhradu stravného č. k. 12 C 111/2005. Tieto konania boli vzhľadom na prvé rozhodnutie KS BB o tom, že výpoveď je platná zastavené. Po tom, čo žalobca podal dovolanie a podľa konečného právoplatného rozsudku KS BB výpoveď z pracovného pomeru je neplatná, podal žalobca návrhy na obnovu konania v oboch veciach.

Dňa 28. júla 2011 podal žalobca návrh č. k. 9C/120/2011 na obnovu konania č. 17 C/55/2004 o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. OS LC rozhodol uznesením zo dňa 15. augusta 2011, doručeným sťažovateľovi dňa 27. septembra 2011, ktorým obnovu konania vedeného na OS LC pod sp. zn. 17 C/55/2004 povolil.

Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, ktoré KS BB zamietol a uznesením č. 17 Co/320/2011-67 zo dňa 29. novembra 2011 potvrdil uznesenie OS LC. Uznesenie KS BB bolo sťažovateľovi doručené dňa 5. januára 2012.

Proti uzneseniu KS BB č. k. 17 Co/320/2011-67 zo dňa 29. novembra 2011 podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote dovolanie podľa § 241 ods. 2 písm. c). Sťažovateľ predpokladal úspech v dovolacom konaní, v ktorom však NS SR rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cdo 18/2012-92, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné, teda

nezaoberal sa skutkovou podstatou veci. Toto uznesenie NS SR bolo doručené sťažovateľovi dňa 7. decembra 2012. Vzhľadom na túto skutočnosť podal sťažovateľ dňa 11. decembra 2012 podnet na GP SR na podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu KS BB č. k. 17 Co/320/2011 zo dňa 29. novembra 2011. Dňa 9. januára 2013 bolo sťažovateľovi doručené oznámenie GP SR, že po preskúmaní návrhu na podanie mimoriadneho dovolania GP SR nezistila dôvod na podanie mimoriadneho dovolania proti namietanému uzneseniu KS BB. Proti vybaveniu podnetu sťažovateľa zo strany GP SR podal dňa 10. januára 2011 (správne má byť 10. januára 2013, pozn.) sťažovateľ podnet na preskúmanie zákonnosti vybavenia podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. GP SR tento opakovaný podnet opäť vecne neskúmala, nakoľko uplynula lehota jedného roka na podanie mimoriadneho dovolania od právoplatnosti napádaného uznesenia KS BB...“

Podľa názoru sťažovateľky «uznesenie súdu prvého stupňa ako aj uznesenie odvolacieho súdu (OS LC aj KS BB) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súdy vo svojich rozhodnutiach považujú za okamih dozvedenia sa o dôvode na podanie návrhu na obnovu konania okamih doručenia rozhodnutia KS BB žalobcovi. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol osobne účastný na pojednávaní KS BB, kde mu bolo oznámené rozhodnutie KS BB, teda oznámený predmetný dôvod na podanie návrhu na obnovu konania a to dňa 16. marca 2011, dňom 28. apríla 2011, kedy mu bolo predmetné rozhodnutie KS BB doručené mu už bolo toto rozhodnutie KS BB známe. Doručením sa dozvedel len o odôvodnení predmetného rozhodnutia KS BB, nie už však o samotnom rozhodnutí KS BB vo výroku ako dôvode na podanie návrhu na obnovu konania.

Podľa § 230 ods. 1 OSP, ktorým odôvodňuje svoje rozhodnutie odvolací súd (KS BB) sa však považuje začiatok subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania deň keď sa o tomto dôvode žalobca dozvedel. Predmetné ustanovenie to vyslovene uvádza slovom „dozvedel“, ktoré nie je nikde podmienené spôsobom dozvedenia sa, teda či už vyhlásením, doručením, právoplatnosťou, resp. akokoľvek inak. Ustanovenia § 159 ods. 1 a 2 OSP, ktorým dôvodí odvolací súd (KS BB) zasa upravuje iba doručenie rozsudku a o právoplatnosť, čo nemá s dozvedením sa o dôvode obnovy konania podľa § 230 ods. 1 OSP nič spoločné. Toto ustanovenie tiež nepodmieňuje, aby dôvod na podanie návrhu na obnovu konania obsahoval akékoľvek odôvodnenie, opis alebo iné konkretizovanie. Ide iba

o dozvedenie sa samotného dôvodu, ktorý bol žalobcovi známy jeho vyhlásením - teda vyhlásením rozsudku KS BB. Navyše išlo o rozhodnutie KS BB, proti ktorému už nebolo možné podať riadny opravný prostriedok, čiže sa stalo právoplatné doručením. Bez ohľadu na skutočnosť, kedy bolo ktorým stranám rozhodnutie KS BB doručené bolo zrejme, že bude doručené a právoplatné v takom znení v akom bolo vyhlásené a nič túto skutočnosť už nemohlo zmeniť. Je teda zrejme, že vyhlásením rozsudku KS BB bol dôvod na podanie návrhu na obnovu konania odo dňa 16. marca 2011 nemenný, žalobca o ňom vedel, a iba čakal na jeho doručenie, resp. právoplatnosť, ktoré však podľa OSP nie sú podmienkou uplatnenia jeho nároku na podanie návrhu na obnovu konania. V prípade, že by bol žalobca podal návrh na obnovu konania už dňa 17. marca 2011, čo bol nasledujúci pracovný deň a toto by odôvodnil tým, že bol vyhlásený rozsudok KS BB, súd by mu musel vyhovieť, keďže bolo zrejme, že proti tomuto rozsudku KS BB nie je možné podať odvolanie. Po doručení a nadobudnutí právoplatnosti to bol stále rozsudok KS BB zo dňa 16. marca 2011, teda zo dňa kedy bol vyhlásený. Keďže žalobca sa o výroku rozsudku KS BB dozvedel dňa 16. marca 2011 mohol si svoje právo na podanie návrhu na obnovu konania uplatňovať už od tohto dátumu. Teda začala mu plynúť subjektívna lehota podľa § 230 ods. 1 OSP, ktorá preto uplynula posledným dňom trojmesačnej lehoty, teda dňom 16. júna 2011.

Odvolací súd (KS BB) v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatuje, že subjektívna lehota začína plynúť účastníkovi odo dňa doručenia nového rozhodnutia, čo sa výslovne prieči ustanoveniu § 230 ods. 1 OSP, ktorý jasne a jednoznačne hovorí o okamihu začiatku plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania ako o okamihu dozvedenia sa dôvodu a to bez ďalších konkretizácií. Nehovorí o podmienke dozvedenia sa aj o okolnostiach, dôvodoch alebo podkladoch, na základe ktorých skutočnosti, dôkazy alebo rozhodnutia, ktoré sú dôvodom na podanie návrhu na obnovu konania vznikli. Toto ustanovenie tiež upravuje dôvod obnovy všeobecne, teda nemusí ísť výlučne o rozhodnutie súdu, a aj preto nie je podľa názoru sťažovateľa možno tento dôvod niečím podmieňovať, aj keď je to rozhodnutie súdu, obzvlášť také, o ktorom je známe, že od vyhlásenia do doručenia a právoplatnosti sa určite nezmení - podľa názoru sťažovateľa je v predmetnom prípade potrebné posúdiť aj túto konkrétnu skutočnosť, teda nemožnosť zmeny vyhláseného rozhodnutia KS BB ako dôvodu na obnovu konania, v súvislosti s oznámením dôvodu obnovy konania. Dôvody, ktoré boli obsahom odôvodnenia výroku rozsudku KS BB nemali

podľa názoru sťažovateľa s dôvodom obnovy konania rovnako nič spoločné. Na výroku nemohli nič zmeniť.

Sťažovateľ v rámci opravných prostriedkov namietal a stále namieta oneskorené podanie návrhu na obnovu konania. Podľa § 230 ods. 1 OSP návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. Žalobca teda nedodrжал subjektívnu trojmesačnú lehotu na podanie návrhu na obnovu konania, keď tento návrh podal až dňa 28. júla 2011. Predmetné ustanovenie neupravuje podanie návrhu na obnovu konania do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku, ale do troch mesiacov od času, keď sa o dôvode obnovy konania dozvedel, na rozdiel od objektívnej trojročnej lehoty, ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku v konaní, ktorého obnova sa žiada. Žalobca podal návrh na obnovu konania oneskorene, čím jeho nárok na podanie návrhu na obnovu konania zanikol.».

Vo vzťahu k oznámeniu generálnej prokuratúry sp. zn. VI/1 Pz 757/12 z 3. januára 2013 sťažovateľka uviedla:

„Rovnako tak postup GP SR a jeho prešetrenie podnetu sťažovateľa bolo v rozpore so zákonom, keď sťažovateľ odôvodňoval svoj podnet na podanie mimoriadneho dovolania § 243f ods. 1 písm. c) OSP, teda napádané rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. GP SR sa v odôvodnení svojho rozhodnutia o prešetrení návrhu na podanie mimoriadneho dovolania nezaoberala skutočnosťou, či skutočne došlo k nesprávnomu právnomu posúdeniu veci KS BB v napádanom uznesení, ale iba konštatovala, že KS BB sa vecou dôsledne zaoberal. GP SR uviedla, že KS BB vysvetlil od kedy a dokedy sa počíta sporná lehota. Toto konštatovanie však neznamená, že KS BB si toto počítanie lehoty vyložil správne a práve preskúmania tohto výkladu sa sťažovateľ podnetom na podanie mimoriadneho dovolania domáhal. GP SR sa tiež zaoberala spôsobom počítania lehoty, čo v predmetnom prípade nebolo vôbec sporné. Sporný je čas začiatku plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, ktorý je podľa § 230 ods. 1 OSP treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. KS BB v napádanom uznesení ignoroval znenie predmetného ustanovenia, teda lehotu nepočítal od doby keď sa žalobca o

dôvode dozvedel, ale až od doby, keď mu bolo doručené rozhodnutie, ktoré obsahovalo tento dôvod, napriek skutočnosti, že v čase doručenia už o ňom vedel, teda už mu plynula lehota na podanie návrhu na obnovu konania.“

V závere sťažnosti sťažovateľka uviedla:

„Vzhľadom na to, že KS BB a GP SR v napádanej veci postupovali tak, že svojím rozhodnutím a konaním rozhodli tak, že KS BB svojím uznesením č. k. 17 Co/320/2011 s ohľadom na skutkový stav napádanej veci povolil obnovu konania č. k. 17 C/55/2004 v rozpore so zákonom a GP SR nepreskúmala riadne podnet na podanie mimoriadneho dovolania, čím nezákonne rozhodla o nepodaní mimoriadneho dovolania, porušili základné právo (slobodu) sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky, pretože sťažovateľ bol ich postupom a rozhodnutím na svojich právach ukrátený.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd takto rozhodol:

«„1. Základné právo (sloboda) Sociálnej poisťovne upravené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI/1 Pz 757/12-7 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/1 Pz 757/12-7 zo dňa 3. januára 2013 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky prikazuje obnoviť stav pred porušením základného práva (slobody) a prikazuje, aby vo veci konala v súlade s týmto nálezom.“

V prípade, ak Ústavný súd Slovenskej republiky pripustí túto sťažnosť aj voči uzneseniu KS BB č. k. 17 Co/320/2011 sťažovateľ požaduje vydanie nálezu:

„1. Základné právo (sloboda) Sociálnej poisťovne upravené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/320/2011 porušené bolo.

2. *Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 17 Co/320/2011 zo dňa 29. novembra 2011 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.*

3. *Krajskému súdu Slovenskej republiky prikazuje obnoviť stav pred porušením základného práva (slobody) a prikazuje, aby vo veci konal v súlade s týmto nálezom.“»*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný

súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť aj taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI/1 Pz 757/12 a jej oznámením z 3. januára 2013 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 320/2011 a jeho uznesením z 29. novembra 2011, pričom jej podstatu tvorí nesúhlas sťažovateľky s napadnutým oznámením a uznesením. Sťažovateľka v podstate vytýka generálnej prokuratúre, že táto sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberala skutočnosťou, či skutočne došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci krajským súdom v napadnutom uznesení. Krajskému súdu sťažovateľka v podstate vytýka, že jeho uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

1. K namietanému porušeniu označeného základného práva postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI/1 Pz 757/12 a jej oznámením z 3. januára 2013

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní zaoberal časťou sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to nevyužitím práva generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podať mimoriadne dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 17 Co 320/2011 z 29. novembra 2011, keď podľa názoru sťažovateľky boli splnené podmienky na jeho podanie.

Generálna prokuratúra v oznámení sp. zn. VI/1 Pz 757/12 z 3. januára 2013 uviedla:

„Vašou námietkou o nesprávnom počítaní začiatku subjektívnej lehoty na povolenie obnovy konania sa krajský súd dôsledne zaoberal. Vysvetlil od kedy sa v tomto konkrétnom prípade lehota počíta, no najmä kedy sa končí lehota určená podľa mesiacov. Podľa § 57 ods. 1 OSP lehota určená podľa mesiacov sa končí uplynutím toho dňa, ktorý sa svojim označením zhoduje s tzv. rozhodujúcim dňom, to znamená dňom, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty. Touto skutočnosťou, ako správne ustálil krajský súd, je okamih doručenia jeho rozsudku. Koniec lehoty (trojmesačnej subjektívnej lehoty) na podanie návrhu na povolenie obnovy konania je deň, ktorý sa svojim označením zhoduje s dňom doručenia rozsudku krajského súdu navrhovateľovi, t. j. 28. júl 2011. Nakoľko navrhovateľ doručil Okresnému súdu Lučenec návrh na obnovu konania 28. júla 2011, bol jeho návrh doručený v zákonnej lehote a teda včas.

Pravidlá počítania času pre lehoty určené podľa mesiacov na rozdiel od lehôt určených podľa dní zákon neustanovuje začiatok plynutia lehoty, ale len koniec plynutia lehoty. Vzhľadom na uvedené zistenia je uznesenie krajského súdu správne a Vás podnet generálna prokuratúra odložila ako nedôvodný.“

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z uvedených procesných ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého patrí výlučne

generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľky, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy (prípadne právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05).

Keďže v danom prípade nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 17 Co 320/2011 z 29. novembra 2011 mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky, ústavný súd sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec uvedeného (v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľky s napadnutým oznámením generálnej prokuratúry) ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu alebo iného orgánu verejnej moci (v danom prípade stanoviska orgánov prokuratúry Slovenskej republiky) bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu alebo iného orgánu, ktorý je nositeľom verejnej moci (v danom prípade generálna prokuratúra), bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako dostatočne odôvodnené, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov a orgánov verejnej moci konajúcich v rámci a podľa im zákonom zverených kompetencií, a tak vyslovovať porušenia základných práv

(obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil pochybenia ani v tomto ohľade.

2. K namietanému porušeniu označeného základného práva postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 320/2011 a jeho uznesením z 29. novembra 2011

Sťažovateľka v sťažnosti z 15. februára 2013 doručenej ústavnému súdu 22. februára 2013 (na poštovú prepravu podanej 20. februára 2013) namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 320/2011 a jeho uznesením z 29. novembra 2011.

Zákonná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie ústavnej sťažnosti ostáva zachovaná aj vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu, ak jeho protiústavnosť neodstráni Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v rozhodnutí o podanom dovolaní. Najvyšší súd o odmietnutí dovolania sťažovateľky rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cdo 18/2012 z 22. novembra 2012 a toto uznesenie bolo sťažovateľke doručené 7. decembra 2012. Z uvedeného teda vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť v tejto časti zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2013